

at der i November næste Aar kunde komme et af Folketinget vedtaget Forslag om denne Sag op i Landstinget. Jeg tvivler saa ikke om, at Højre i Landstinget ogsaa gaar med til denne Sag. Jeg tror nemlig, at dette ikke blot er et Agitationsforslag fra Højre her i Tinget. Jeg tror, at det er alvorlig ment, og jeg tror, at vort Højres Partifæller i Landstinget — i ethvert Tilfælde de, der betyde noget — ogsaa ville gaa med til Sagen, saa at vi allerede til næste Efteraar i November kunde have et Forslag forelagt deroppe, der løser Spørgsmaalet om Arbejdsløshed.

Den store Mængde, der er arbejdsløse eller kan blive det, længes efter denne Sags Gennemførelse med stor Utaalmodighed. Det er jo ikke saa meget, her er Tale om, men det er dog altid noget, altid en Begyndelse. Lad os haabe paa, at disse to Dages Forhandlinger have givet det Resultat, at vi med Rette kunne vente en Indstilling fra Kommissionen om denne Sag i Løbet af to Maaneder. Sagen synes nu saa vel forberedt og gennemarbejdet, at det vilde være et Tegn paa Uvillie mod dens hurtige Løsning, hvis man holdt den yderligere tilbage.

Moestrup: For os, der kun af saglige Grunde befatte os med Spørgsmaal som det her foreliggende, kan det have stor Interesse at se, med hvilken Iver adskillige Højremænd kaste sig ind i Forhandlingerne om disse Sager. Det ser jo ud til, at adskillige Højremænd her i Tinget ville konkurrere med selve Socialdemokraterne med Hensyn til Løsningen af den Slags Spørgsmaal. Den Konkurrence, de to Partier derved paaføre hinanden, kunne vi kun se paa med Interesse.

Spørgsmaalet om Arbejdsløshed i sin Almindelighed har, saa længe vi have haft et Venstre her i Landet, ligget dette saare nær. Vi have fra Venstres Side løst dette Spørgsmaal paa vor Maade. Det er ude i Kommunerne løst ved Hjælp af de fri Fattiggasser. Derfor grebe vi saa at sige med begge Hænder efter den $\frac{1}{4}$ Million, der blev tilbudt os i Fjor, netop fordi der var en stigende Arbejdsløshed ude paa Landet, og denne i nogen Maade kunde afhjælpes ved Tilskuddet til de fri Fattiggasser. Jeg imødeser med Forventning, at Statens Tilskud til denne Institution, der er over 50 Aar gammel, og som har udrettet saa meget netop til at afhjælpe Arbejdsløsheden, vil komme til at flyde i rigeligt Maal

Hovedsagen er imidlertid, hvorledes

Arbejdsløshedsspørgsmaalet virkelig skal løses. Det er dette, vi forberede i Kommissionen, og derom tror jeg, at denne vil kunne komme med en Indstilling. Derimod tror jeg, at man paa ingen mulig Maade afhjælper Arbejdsløsheden ved et Forslag som det her foreliggende. Jeg er aldeles vis paa, at hvis dette skal løses paa en tilforladelig Maade, maa Kommunerne være interesserede deri. Det har det her foreliggende Forslag slet ikke taget Hensyn til. Den Maade, hvorpaa vi ude i Landkommunerne have løst Spørgsmaalet, har været ved Hjælp fra Kommunerne. Jeg tror, at Statens Støtte skal til i rigeligt Maal. Jeg viger ikke tilbage for, at Staten yder 120,000 Kr. eller $\frac{1}{2}$ Million Kr., naar Kommunerne samtidig skulle være interesserede i denne Sags Løsning. Saa kunde jo de Herrer, der særlig repræsenterer København, og som her særlig have ført Diskussionen fra Højres og Socialdemokraternes Side, sige: I kunne løse Spørgsmaalet ude i Kommunerne gennem de fri Fattiggasser, men vi forlange herinde, at Staten alene skal løse den Opgave. Min Mening er, at et af de Spørgsmaal, der vil paatrænge sig, naar Kommissionen skal gøre Indstilling til en virkelig Løsning af Arbejdsløshedsspørgsmaalet, er dette, at foruden en rigelig Støtte fra Statens Side maa vi ogsaa paakalde Kommunernes Interesse.

Det har ikke angrebet mig i mindste Maade — som Medlem af Kommissionen —, hvad det ærede Medlem for Frederiksberg (Ellinger) og andre have sagt om Kommissionens Arbejde. Jeg tror ikke, vi staa de Herrer til Ansvar. Kommissionens Medlemmer skulle nok vide at staa Rigsdagen til Ansvar, som nedsatte Kommissionen. De Herrers Angreb paa Kommissionen tager jeg mig ganskelet. Naar der er talt om, at der her er fremsat Løfte om, at der allerede i Foraaret skal fremkomme en Indstilling, vil jeg dog berigtige dette. Jeg som ogsaa Kommissionens højtærede Formand har kun sagt, at hvis Arbejdsløshedsspørgsmaalet blev den Side af Kommissionens Virksomhed, vi først kunde overse, først kunde fremkomme med Indstilling om, skulde jeg og Kommissionens Formand ikke have noget imod, men tværtimod gerne ville være med til at fremskynde en saadan Indstilling. Men vi have ikke stillet noget bestemt i Udsigt, langt mindre givet noget Løfte i saa Henseende.

Overfor det ærede Medlem for Ringsted vil jeg sige, at han ikke har mindste